

Η τραγωδία στη θαλάσσια περιοχή ανοιχτά της Πύλου προφανώς δεν άγγιξε του πολίτες του Καναδά που έχουν να αντιμετωπίσουν τα δικά τους προβλήματα. Πιθανότατα δεν σοκάρισε και ένα μεγάλο τμήμα του ημέτερου πληθυσμού που είτε από αδιαφορία, είτε διότι παραμένει προσηλωμένο στα δικά του προβλήματα.

Αντιθέτως κινητοποίησε τούς πολίτες της Καλαμάτας που, καθώς ομολογούν τα μέσα, αρκετοί συνέτρεξαν οικειοθελώς και βοήθησαν τους δυστυχείς πρόσφυγες. Έπραξαν όπως και πριν οκτώ χρόνια οι νησιώτες του ανατολικού Αιγαίου όταν ξέσπασε το προσφυγικό κύμα.

Ταυτόχρονα η Ελληνική Δημοκρατία, κήρυξε τριήμερο πένθος. Σε μια απόπειρα να ανιχνευθεί ο λόγος, ας κατατεθεί ότι η απώλεια των 63 στην Ηλεία τον Αύγουστο του '07, των 23 τον Νοέμβριο του '17 στην Μάνδρα, των 100 στο Μάτι τον Ιούλιο '18, των 57 στα Τέμπη τον Φεβρουάριο του '23, περιπτώσεις όπου επίσης κηρύχτηκε τριήμερο πένθος, είχε να κάνει με εκτεταμένες ανθρώπινες απώλειες, πέρα από μαζικές καταστροφές περιουσιών και εθνικού πλούτου, σε τομείς όπου το Ελληνικό κράτος είχε ευθύνη και οι μηχανισμοί του, για διάφορους λόγους, δεν κατάφεραν να ανταποκριθούν. Ήταν, τρόπον τινά, και μια γονυκλισία ένα συγνώμη για την κρατική αδυναμία.

Στην περίπτωση του πνιγμού εκατοντάδων προσφύγων, σε διεθνή χωρικά ύδατα, η Ελληνική Δημοκρατία δεν φέρει ευθύνες. Ασφαλώς και οφείλει να συνδράμει, βεβαίως και η βοήθεια των Ελληνικών αρχών είναι η ελάχιστη ανθρωπιστική κίνηση που πρέπει να γίνει, αλλά το τριήμερο πένθος είναι υπερβολή αν όχι ένα ακόμα λιθαράκι στον τοίχο υποκρισίας που κτίζει η διεθνής κοινότητα σε σχέση με το προσφυγικό.

Ας καλυφτούμε πίσω από το γεγονός ότι η υπηρεσιακή κυβέρνηση δεν κατέχει την τέχνη του διοικείν. Επ' αυτού πάντως, για τις δεξιότητες και την αποτελεσματικότητα της πολιτικής ηγεσίας δηλαδή, γίνεται δυσνόητο πως οι διεθνείς αρχές με τη συνδρομή της ισχυρής τεχνολογίας δεν έχουν καταφέρει να προσφέρουν βιώσιμες και ανθρώπινες λύσεις σε βαριά προβλήματα, όπως το προσφυγικό.

Ειδικά οι ηγεσίες των φερόμενων ως προηγμένων χωρών, όρα Ε.Ε, Η.Π.Α., όπου η απουσία θαρραλέων, ικανών, εμπνευσμένων και πρωτίστως αποτελεσματικών προσωπικοτήτων είναι δεδομένη. Οι επικεφαλής των κυβερνητικών σχηματισμών λειτουργούν περισσότερο ως πλασιέ των προϊόντων της χώρας τους, ως διεκπεραιωτές οικονομικών συμφερόντων και λιγότερο ως πολιτικοί ηγέτες.

Αν αυτό συνδυαστεί με μια άνευ προηγουμένου λαϊκίστικη μικροπολιτική οδηγεί σε αδιέξοδα. Ο Charles de Gaul πρώην πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ποτέ δεν θα προχωρούσε σε δημόσια δήλωση για τον
Raymond Kopa ή τον
Just Fontaine
του τύπου: «
θα προσπαθήσω να πιέσω να παραμείνει
».

Το έκανε ο πρόεδρος Emmanuel Macron προσπαθώντας να αποτρέψει τον Kylian Mbappé να πάει σε σύλλογο του εξωτερικού. Αυτό δήλωσε ο Γάλλος Π.τ.Δ. για έναν 25χρονο συμπατριώτη
του,
πάμπλουτο ποδοσφαιριστή που παίζει στην
Pari Saint Germain, η οποία ανήκει στον Nasser bin Ghanim Al-Khelaifi, βαθύπλουτο
διαχειριστή επενδύσεων από το Qatar.

Προφανώς δεν είναι τυχαίο ότι ο πρόεδρος Macron έχει μεταπτυχιακό στις δημόσιες σχέσεις, σε αντίθεση με τον «καραβανά» Général de brigade που κήρυξε τον αντιστασιακό αγώνα κατά των γερμανικών δυνάμεων Κατοχής, κίνηση για την οποία η κυβέρνηση του Vichy τον φιλοδώρησε με μια ερήμην καταδίκη σε θάνατο, ενώ 26 χρόνια αργότερα θα έβγαζε την Γαλλία από το στρατιωτικό σκέλος του Ν.Α.Τ.Ο.

Το γιατί μια παραδοσιακή Παρισινή ομάδα με χριστιανικό μανδύα το όνομα του Αγίου Γερμανού, με 119 χρόνια ιστορίας, με τον πύργο του Eiffel στο λογότυπό της, κατέληξε στα χέρια της βασιλικής επενδυτικής εταιρείας του Qatar, μιας μουσουλμανικής απόλυτης μοναρχίας δεν ενόχλησε τον Παριζιάνο πολίτη που ερώτησε τον Πρόεδρο Macron σε δημόσια εμφάνισή του, λες και ήταν ατζέντης του παίκτη: «Ξέρετε αν μείνει ο Kylian;» για να πάρει την προεδρική απάντηση του προαναφέρθηκε.

Τα χρήματα του Qatar δεν είναι αποτρόπαια όταν πρόκειται να απογειώσουν αγωνιστικά την Paris Saint Germain. Παράλληλα όμως είναι και ένα είδος δικαιοσύνης, καθώς τα δισεκατομμύρια του Khelaifi δεν φέρνουν την κούπα με τα μεγάλα αυτιά στο Parc de Princes.

Στον αντίποδα βέβαια, τα δισεκατομμύρια του Abu Dhabi, προσγείωσαν επιτέλους το τρόπαιο στο Etihad και στους «πολίτες» όπου ο μάνατζερ είναι Καταλανός και μόλις 8 από τους 23 παίκτες είναι αυτόχθονες, ενώ στον τελικό της Πόλης ξεκίνησαν στην αρχική ενδεκάδα μόνο δυο Άγγλοι.

Οι ολοένα επιταχυνόμενες αλλαγές των οικονομικών συνθηκών, όπως καθορίζονται από την επελαύνουσα παγκοσμιοποίηση προσφέρουν συμφέρουσες λύσεις σε κάποιους δημιουργώντας ταυτόχρονα νέα προβλήματα σε άλλους και σύγχυση. Δεν είναι όπως το περιέγραψε πρώην πρόεδρος των Η.Π.Α. πως: «*το οικονομικό αντίστοιχο μιας ασταμάτητης φυσικής δύναμης, όπως ο άνεμος ή το νερό*». Δεν είναι έτσι, διότι η παγκοσμιοποίηση αποτελεί ανθρώπινη επινόηση.